

Nr 41.

Ankom till riksdagens kansli den 13 maj 1929 kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av den internationella arbetsorganisationens konferens åren 1925, 1926 och 1928 fattade beslut, dels ock en i ämnet väckt motion.

Genom en den 19 mars 1929 avlämnad proposition, nr 185, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotollet över socialärenden, anhållit om riksdagens yttrande angående de i nämnda protokoll omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens åren 1925, 1926 och 1928 fattade besluten.

De ifrågavarande besluten utgöras av ett förslag till konvention angående ersättning för yrkessjukdomar, ett förslag till konvention angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg, ett förslag till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner och en rekommendation angående tillämpningen av metoder för fastställande av minimilöner.

I sammanhang med berörda proposition har utskottet till behandling förehaft en av herr *Thorberg* inom första kammaren väckt motion, nr 287, vari hemställts, att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla om vidtagande av sådana åtgärder, som skulle snarast möjligt bereda vårt land tillfälle att biträda internationella arbetsorganisationens konventioner angående fastställandet av minimiålder för barns användande till industriellt arbete, angående ersättning för arbetslöshet vid fall av fartygs förolyckande och angående tillämpning av veckovila i industriella företag.

De i propositionen och motionerna omförmälda konventionsförslagen och rekommendationen hava i översättning till svenska språket följande lydelse:

I.

Förslag till konvention angående fastställandet av minimiålder för barns användande till industriellt arbete.

Generalkonferensen av internationella arbetsorganisationen av nationernas förbund,

vilken av Amerikas Förenade Staters regering sammankallats till Washington den 29 oktober 1919

och beslutit antaga vissa förslag angående »sysselsättande av barn: minimiålder för anställande», vilken fråga ingår i fjärde punkten på dagordningen för konferensens sammanträde i Washington,

ävensom bestämt, att dessa förslag skola avfattas i form av förslag till en internationell konvention,

antager följande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i delen om arbetet av traktaten i Versailles den 28 juni 1919 och traktaten i St. Germain den 10 september 1919.

§ 1.

Såsom »industriella företag» skola med hänsyn till tillämpningen av denna konvention särskilt anses:

- a) Gruvor, stenbrott och andra anläggningar för utvinnande av mineral.
 - b) Företag, inom vilka varor tillverkas, förändras, rengöras, repareras, utsmyckas, färdigställas eller beredas till försäljning eller inom vilka råämnen omgestaltas, däri inbegripet skeppsbyggeri och företag för förstöring av föremål, ävensom framställning, transformering och överförande av drivkraft i allmänhet eller av elektricitet.
 - c) Uppförande, ombyggnad, underhåll, reparation, förändring eller rivning av alla slag av byggnader, järnvägar, spårvägar, hamnar, dockor, vågbrytare, kanaler, anordningar för inre sjöfart, vägar, tunnlar, broar, viadukter, kloaker, vattenavlopp, brunnar, telegraf- och telefonanläggningar, elektriska anläggningar, gas- och vattenverk eller andra byggnadsarbeten, ävensom förberedelse- och grundläggningsarbeten för härovan åsyftade arbeten.
 - d) Transport av passagerare eller gods å lands- eller järnväg eller å inre vattenväg, däri inbegripet handhavande av gods å kajer och bryggor samt i dockor, varv och magasin, med undantag likväl av transport för hand.
- Vederbörande myndighet i varje land skall fastställa gränser mellan industri å ena samt handel och jordbruk å andra sidan.

§ 2.

Barn under 14 år må icke användas eller arbeta i industriella företag, offentliga eller privata, eller inom någon gren av sådant företag, med undantag av företag, där endast medlemmar av samma familj sysselsätts.

§ 3.

Bestämmelserna i § 2 äga icke tillämpning å arbete, som utföres av barn i yrkesskolor, därest arbetet är godkänt och övervakas av offentlig myndighet.

§ 4.

För underlättande av kontrollen över efterlevnaden av bestämmelserna i denna konvention skall varje industriell arbetsgivare föra ett register, uppdragande varje hos honom sysselsatt person under 16 år med angivande av dagen för dennes födelse.

§ 5.

Beträffande denna konventions tillämpning å Japan medgivnas från bestämmelserna i § 2 följande undantag:

a) barn över 12 år kunna få användas till arbete, om de genomgått folkskola;

b) beträffande barn mellan 12 och 14 år, som redan äro anställda i arbete, må övergångsbestämmelser utfärdas.

Bestämmelsen i nu gällande japanska lag, vilken tillåter barn under 12 år att utföra vissa lättare arbeten, skall upphävas.

§ 6.

Bestämmelserna i § 2 skola icke tillämpas å Indien, men få där barn under 12 år icke sysselsättas:

a) i företag som använda drivkraft och sysselsätta mera än tio personer;

b) i gruvor, stenbrott eller andra anläggningar för utvinnande av mineral;

c) med transport av passagerare, gods eller post å järnväg eller handhavande av gods i dockor eller å kajer eller bryggor, med undantag likväl av transport för hand.

§ 7.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av traktaten i Versailles den 28 juni 1919 och av traktaten i St. Germain den 10 september 1919, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 8.

Varje medlem av den internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillämpa den på dem av sina kolonier, besittningar och protektorat, vilka icke hava full självstyrelse, detta dock under följande förbehåll:

a) att konventionens bestämmelser icke med hänsyn till de lokala förhållandena äro omöjliga att tillämpa;

b) att de ändringar, som måste vidtagas för konventionens anpassning efter de lokala förhållandena, låta sig införas i densamma.

Varje medlem skall till den internationella arbetsbyrån meddela det beslut, som den fattar med avseende på varje av sina kolonier, besittningar eller protektorat, vilka icke hava full självstyrelse.

§ 9.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmar av internationella arbetsorganisationen.

§ 10.

Denna konvention skall träda i kraft den dag sådan notifikation, som nyss nämnts, verkställts av nationernas förbunds generalsekreterare, men skall endast vara bindande för de medlemmar, som låtit inregistrera sin ratifikation hos sekretariatet. Därefter träder konventionen i kraft beträffande varje annan medlem den dag, dennes ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 11.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att bringa dess bestämmelser i verkställighet senast den 1 juli 1922 och att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 12.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga den samma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekretärare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 13.

Internationella arbetsbyråns styrelse skall minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och skall taga i övervägande, huruvida på konferensens dagordning bör upptagas frågan om revision av eller ändringar i konventionen.

§ 14.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

II.

Förslag till konvention angående ersättning för arbetslöshet vid fall av fartygs förolyckande.

Generalkonferensen av internationella arbetsorganisationen av nationernas förbund,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genua den 15 juni 1920

och beslutit antaga vissa förslag angående »kontroll å anställningsvillkoren för sjömän; arbetsförmedling; tillämpningen å sjömän av den konvention och de hemställanden rörande arbetslöshet och arbetslöshetsförsäkring, som antagits i Washington nästföregående november», vilken fråga upptagits såsom andra punkten på dagordningen för konferensens sammanträde i Genua,

ävensom bestämt, att dessa förslag skola avfattas i form av ett förslag till internationell konvention, antager följande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i delen om arbetet av traktaten i Versailles den 28 juni 1919, traktaten i St. Germain den 10 september 1919, traktaten i Neuilly den 27 november 1919 och traktaten i Le Grand Trianon den 4 juni 1920.

§ 1.

Med »sjöman» förstås vid tillämpning av denna konvention en var, som är anställd å fartyg, nyttjat i sjöfart.

Med »fartyg» förstås vid tillämpning av denna konvention varje i allmän eller enskild ägo varande båt, fartyg eller skepp, av vad slag som helst, vilket nyttjas i sjöfart, med undantag likväl för krigsfartyg.

§ 2.

Då fartyg förolyckas, skall redaren eller den, med vilken sjömannen slutit avtal om tjänst ombord å fartyget, till varje å fartyget anställd sjöman utgiva ersättning för den arbetslöshet, som försakas av fartygets förolyckande.

Denna ersättning skall utgå för alla de dagar, varunder sjömannen är

verkligt arbetslös och enligt den beräkningsgrund, som gäller för den genom avtalet bestämda hyran, men må den totala ersättningen begränsas till ett belopp motsvarande två månaders hyra.

§ 3.

Ersättning, som här avses, skall åtnjuta samma rättsliga skydd som fordran på intjänad hyra, och skall sjömannen för dess indrivande äga anlita samma tillvägagångssätt som beträffande sådan fordran.

§ 4.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillämpa den på dem av sina kolonier, besittningar och protektorat, vilka icke hava full självstyrelse, detta dock under följande förbehåll:

a) att konventionens bestämmelser ej med hänsyn till de lokala förhållandena äro omöjliga att tillämpa;

b) att de ändringar, som måste vidtagas för konventionens anpassning efter de lokala förhållandena, låta sig införas i densamma.

Varje medlem skall till internationella arbetsbyrån meddela det beslut, som den fattar med avseende å varje av sina kolonier, besittningar eller protektorat, vilka icke ha full självstyrelse.

§ 5.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av traktaten i Versailles den 28 juni 1919, traktaten i St. Germain den 10 september 1919; traktaten i Neuilly den 27 november 1919 och traktaten i Le Grand Trianon den 4 juni 1920, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 6.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmar av internationella arbetsorganisationen.

§ 7.

Denna konvention skall träda i kraft den dag, sådan notifikation, som nyss nämnts, verkställts av nationernas förbunds generalsekreterare, men skall endast vara bindande för de medlemmar, som låtit inregistrera sin ratifikation hos sekretariatet. Därefter träder konventionen i kraft beträffande varje annan medlem den dag, dennes ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 8.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 7 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att bringa dess bestämmelser i verkställighet senast den 1 juli 1922 och att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 9.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan fem år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 10.

Internationella arbetsbyråns styrelse skall minst en gång vart tionde år tillstålla generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och skall taga i övervägande, huruvida på konferensens dagordning bör upptagas frågan om revision av eller ändringar i konventionen.

§ 11.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

III.

Förslag till konvention angående tillämpningen av veckovila i industriella företag.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrå sammankallats till Genève och där samlats den 25 oktober 1921 till sitt tredje sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående veckovila inom industrien, vilken fråga innefattas i sjunde punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Med hänsyn till tillämpningen av denna konvention skola såsom »industriella företag» anses:

a) Gruvor, stenbrott och andra anläggningar för utvinnande av mineral.
 b) Företag, inom vilka varor tillverkas, förändras, rengöras, repareras, utsmyckas, färdigställas eller beredas till försäljning eller inom vilka råämnen omgestaltas, däri inbegripet skeppsbyggeri och företag för förstöring av föremål, ävensom framställning, transformering och överförande av drivkraft i allmänhet och av elektricitet.

c) Uppförande, ombyggnad, underhåll, reparation, förändring eller rivning av alla slag av byggnader, järnvägar, spårvägar, hamnar, dockor, vågbrytare, kanaler, anläggningar för inre sjöfart, vägar, tunnlar, broar, viadukter, kloaker, vattenavlopp, brunnar, telegraf- och telefonanläggningar, elektriska anläggningar, gas- och vattenverk eller andra byggnadsarbeten, ävensom förberedelse- och grundläggningsarbeten för härovan åsyftade arbeten.

d) Transport av passagerare eller gods å lands- eller järnväg eller å inre vattenväg, däri inbegripet handhavande av gods å kajer och bryggor samt i dockor och magasin med undantag likväl av transport för hand.

Ovanstående uppräknig är gjord med förbehåll för de särskilda undantag av nationell natur, vilka angivas i Washingtonkonventionen angående begränsning av arbetstiden i industriella företag till åtta timmar om dagen och fyrtioåtta timmar i veckan, i den mån dessa undantag äro tillämpliga i avseende å förevarande konvention.

Utöver vad ovanstående uppräknig giver vid handen, må, där så finnes

nödvändigt, varje medlem fastställa gränslinjen mellan industri å ena samt handel och jordbruk å andra sidan.

§ 2.

Hela den personal, som sysselsättes i ett industriellt företag, allmänt eller enskilt, eller i någon gren därav, skall, med förbehåll för de undantag, som angivas i följande paragrafer, under loppet av varje tidrymd om sju dagar åtnjuta en vilotid, innefattande minst tjugofyra på varandra följande timmar.

Denna vilotid skall såvitt möjligt beredas varje företags hela personal samtidigt.

Vilotiden skall såvitt möjligt infalla å de dagar, som enligt landets eller traktens tradition eller sedvänja ägnas åt vila.

§ 3.

Varje medlem må från tillämpningen av bestämmelserna i § 2 undantaga personer, som sysselsätts i sådana industriella företag, vari endast användas medlemmar av samma familj.

§ 4.

Varje medlem äger att, med beaktande särskilt av alla tillbörliga ekonomiska och humanitära synpunkter och efter samråd med kompetenta arbetsgivar- och arbetarorganisationer, där sådana finnas, medgiva undantag (däri inbegripet suspension och avkortning av vilotid) helt eller delvis från bestämmelserna i § 2.

Dylikt samråd skall icke vara erforderligt i de undantagsfall, vilka redan beviljats med tillämpning av gällande lagstiftning.

§ 5.

Varje medlem bör, såvitt möjligt, meddela bestämmelser om vilotider till ersättning för suspension eller avkortning, medgiven enligt § 4, förutom i sådana fall, där genom överenskommelse eller sedvänja redan är sört för dylik vilotid.

§ 6.

Varje medlem skall upprätta en förteckning å de undantag, som medgivits enligt § 3 eller 4, samt delgiva densamma åt internationella arbetsbyrån. Sedermera skall varje medlem vart annat år meddela alla förändringar, som vidtagits i avseende å denna förteckning.

Internationella arbetsbyrån skall förelägga internationella arbetsorganisationens generalkonferens en rapport i ämnet.

§ 7.

För att underlätta tillämpningen av bestämmelserna i denna konvention skall det åligga varje arbetsgivare, direktör eller disponent:

a) att, där veckovila gives samfällt åt hela personalen, tillkännagiva dagar och timmar för gemensam vilotid antingen medelst anslag, uppsatta på i ögonen fallande sätt å arbetsstället eller å annan lämplig plats eller ock på annat av regeringen godkänt sätt;

b) att, där veckovilan icke gives samfällt åt hela personalen, medelst ett register, upprättat på sätt, som godkänts genom landets lagstiftning eller av vederbörande myndighet utfärdat reglemente, angiva de arbetare eller anställda, för vilka särskilda föreskrifter beträffande veckovila gälla samt meddela dessa föreskrifter.

§ 8.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 9.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 10.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 11.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3, 4, 5, 6 och 7 senast den 1 januari 1924 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 12.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 13.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 14.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 15.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

IV.

Förslag till konvention angående ersättning för yrkessjukdomar.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående ersättning för yrkessjukdomar, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den tionde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusex, efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillförsäkra personer, som falla offer för yrkessjukdomar, eller deras rättsinnehavare en ersättning grundad på de allmänna principerna i den nationella lagstiftningen angående ersättning för olycksfall i arbete.

Denna ersättning skall icke vara lägre än den, som i den nationella lagstiftningen stadgas för skada till följd av olycksfall i arbete. Med detta förbehåll skall det stå varje medlem fritt att, vid fastställandet i den nationella lagstiftningen av de villkor, enligt vilka ersättning för ifrågavarande sjukdomar skall betalas, och vid tillämpningen på dessa sjukdomar av sin lagstiftning om ersättning för olycksfall i arbete vidtaga sådana förändringar och anpassningar, som kunna anses tjänliga.

§ 2.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att anse som yrkessjukdomar de sjukdomar och förgiftningar, som framkallas av de i efterföljande förteckning upptagna ämnena, då dessa sjukdomar eller förgiftningar drabba arbetare tillhörande industrier eller yrken, som finnas upptagna på motstående plats i förteckningen, och då desamma härröra från arbete i ett företag, som är underkastat förut nämnda nationella lagstiftning.

Förteckning.

Sjukdomar och giftiga ämnen	Motsvarande industrier eller yrken
Förgiftning genom bly, blylegeringar och blyföreningar samt direkta följder av sådan förgiftning.	Handhavande av mineral innehållande bly, inbegripet blyhaltig aska från zinkhyttor. Smältning av gammal zink och bly i tackor. Tillverkning av föremål av gjutet bly eller blyhaltiga legeringar. Grafiska industrier. Tillverkning av blyföreningar. Tillverkning och reparation av elektriska ackumulatörer. Beredning och användning av emaljer innehållande bly. Polering med hjälp av blyfilspån eller blyhaltig tennaska. Måleriarbete, innefattande beredning eller behandling av täckande ämnen, kitt eller färgämnen, innehållande blypigment.
Förgiftning genom kvicksilver, kvicksilveramalgamer och kvicksilverföreningar samt direkta följder av sådan förgiftning.	Handhavande av kvicksilvermineral. Tillverkning av kvicksilverföreningar. Tillverkning av mättnings- eller laboratorieapparater. Beredning av råämnen för tillverkning av hattar. Brännförgyllning. Användning av kvicksilverpumpar vid tillverkning av glödlampor. Knallhattstillverkning av knallkviksilver.
Mjältbrandssmitta.	Arbete, som medför beröring med mjältbrandssmittade djur. Handhavande av kvarlevor av djur, inbegripet hudar, klövar, hovar och horn. Lastning och lossning eller transport av varor.

§ 3.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 4.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 5.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 6.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 4 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1 och 2 senast den 1 januari 1927 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 7.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 8.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan fem år flutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekretärare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 9.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 10.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

V.

Förslag till konvention angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 26 maj 1926 till sitt åttonde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg, vilken fråga upptagits på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention, antager denna, den femte dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusex, efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

För tillämpningen av denna konvention skola i varje land av behörig myndighet meddelas definitioner av begreppen »emigrantfartyg» och »emigrant».

§ 2.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att godtaga den principen, att med nedan angivna undantag den ombord på emigrantfartyg utövade officiella inspektionen till skyddande av emigranter skall tillkomma allenast *en* regering.

Denna bestämmelse utgör dock icke hinder för ett annat lands regering att tillfälligtvis och på egen bekostnad låta en representant såsom observatör ombord åtfölja landets såsom emigranter resande undersåtar, under förutsättning att han icke gör intrång på den officielle inspektörens uppgifter.

§ 3.

Om officiell emigrantinspektör anställs ombord på emigrantfartyg, skall han i regel tillsättas av regeringen i det land, vars flagga fartyget för. Sådan inspektör kan likväl utses av annan regering, om överenskommelse därom träffats mellan regeringen i det land, vars flagga fartyget för, och en eller flera av de regeringar, vilkas undersåtar såsom emigranter befordras å fartyget.

§ 4.

Bestämmandet av de krav på praktiska kunskaper samt fackliga och moraliska kvalifikationer, som skola ställas på inspektör, tillkommer den regering, som är ansvarig för inspektörens tillsättande.

Officiell inspektör må icke på något sätt vare sig direkt eller indirekt vara förbunden med eller beroende av fartygsägaren eller rederibolaget.

Nu angivna bestämmelse skall dock icke utgöra hinder för regering att undantagsvis och i händelse av verkligt nödtvång utse skeppsläkaren till officiell inspektör.

§ 5.

Den officielle inspektören skall vaka över iakttagandet av de rättigheter, som tillkomma emigranterna enligt det lands lagar, vars flagga fartyget för, annan tillämplig lag, internationella överenskommelser eller kontrakten om emigranternas befordran.

Regeringen i det land, vars flagga fartyget för, skall, oavsett inspektörens nationalitet, delgiva denne texten till gällande lagar och förordningar rörande emigranternas förhållanden samt till de internationella överenskommelser och kontrakt angående samma ämne, vilka meddelats regeringen.

§ 6.

Fartygsbefälhavarens befogenheter inskränkas icke genom denna konvention. Den officielle inspektören må på intet sätt göra intrång på befälhavarens befogenheter ombord och skall uteslutande befatta sig med att övervaka tillämpningen av lagar, förordningar, överenskommelser och kontrakt, vilka direkt angå emigranternas skydd och välfärd ombord.

§ 7.

Inom åtta dagar efter fartygets ankomst till destinationshamnen skall den officielle inspektören avgiva rapport till regeringen i det land, vars flagga fartyget för, och skall denna regering översända ett exemplar av rapporten till de övriga intresserade regeringar, som förut anhållit därom.

Avskrift av rapporten skall av den officielle inspektören överlämnas till fartygets befälhavare.

§ 8.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar

av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 9.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 10.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 11.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 9 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3, 4, 5, 6 och 7 senast den 1 januari 1928 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 12.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 13.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 14.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 15.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

VI.

Förslag till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 30 maj 1928 till sitt elfte sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående metoder för fastställande av minimilöner, vilken fråga utgjorde första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention, antager denna, den sextonde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugufem, efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att införa eller vidmakthålla metoder, som möjliggöra fastställande av minimilönesatser för arbetare, anställda i sådana yrken eller delar av yrken (och särskilt i hemindustriella yrken), vari icke finnas anordningar för lönerna effektiva reglering genom kollektivavtal eller annorledes och där lönerna äro exceptionellt låga.

Vid tillämpningen av denna konvention skola såsom »yrken» anses förädlingsindustri och handel.

§ 2.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, äger frihet att, efter samråd med arbetar- och arbetsgivarorganisationerna, där sådana finnas, inom ifrågavarande yrke eller del av yrke, bestämma å vilka yrken eller delar av yrken och särskilt å vilka hemindustriella yrken eller delar av sådana yrken de i § 1 avsedda metoderna för fastställande av minimilöner skola tillämpas.

§ 3.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, äger frihet att bestämma metoderna för fastställande av minimilöner ävensom sätten för deras tillämpning.

Iakttagas bör dock:

1) att innan metoderna tillämpas å visst yrke eller viss del av yrke, samråd skall äga rum med representanter för vederbörande arbetsgivare och arbetare, däri inbegripna representanter för deras respektive organisationer, där sådana finnas, ävensom med andra personer, som genom sitt yrke eller sina uppgifter äro särskilt skickade härför och till vilka behörig myndighet finner lämpligt hänvända sig;

2) att vederbörande arbetsgivare och arbetare skola deltaga i metodernas tillämpning under den form och i den utsträckning den nationella lagstiftningen kan bestämma men i varje fall till lika antal och på lika villkor;

3) att de minimilönesatser, som fastställts, skola vara bindande för vederbörande arbetsgivare och arbetare, så att de icke skola kunna nedsättas av

dem vare sig genom individuella avtal eller, med mindre vederbörande myndighet i allmänhet eller för visst tillfälle lämnat tillstånd därtill, genom kollektivavtal.

§ 4.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, skall genom anordnande av ett system med tillsyn och påföljder vidtaga nödiga åtgärder till tryggande dels att vederbörande arbetsgivare och arbetare erhålla kännedom om gällande minimilönesatser och dels att de löner, som utbetalas, icke understiga tillämpliga minimilönesatser.

Varje arbetare, för vilken minimilönesatserna gälla och som uppburit lön, understigande dessa satser, skall vara berättigad att, inom den tid, som kan vara fastställd i den nationella lagstiftningen, genom rättegång eller på annan laglig väg utkräva det honom tillkommande beloppet.

§ 5.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, skall årligen delgiva internationella arbetsbyrån en allmän redogörelse, innehållande förteckning å de yrken eller delar av yrken, inom vilka metoder för fastställande av minimilöner bragts i tillämpning, jämte upplysningar om sätten för metodernas tillämpning och resultaten därav. Denna redogörelse skall även innehålla kortfattade uppgifter å det ungefärliga antalet arbetare, som äro underkastade ifrågavarande reglering, de fastställda minimilönesatserna samt de viktigaste övriga åtgärder, som må hava vidtagits, beträffande minimilöner.

§ 6.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 7.

Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Den träder i kraft tolv månader från den dag, då ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 8.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 9.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention och som icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke angivna tiden av tio år begagnar den

i denna paragraf omförmälda rätten till uppsägning, är bunden för en ny period av fem år och kan därefter uppsäga konventionen vid utgången av varje femårsperiod på de i denna paragraf angivna villkoren.

§ 10.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 11.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

VII.

Rekommendation, angående tillämpningen av metoder för fastställande av minimilöner.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 30 maj 1928 till sitt elfte sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående metoder för fastställande av minimilöner, vilken fråga utgjorde första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den sextonde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugotta, efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen:

A.

Generalkonferensen av internationella arbetsorganisationen, som antagit ett förslag till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner

och som önskar komplettera konventionsförslaget genom att till ledning för medlemmarna uppställa vissa allmänna grundsatser, vilka av erfarenhet och rådande praxis att döma lämna de mest tillfredsställande resultaten,

hemställer till varje medlem av organisationen att beakta följande grundsatser och regler.

I.

1) För att varje medlem, som ratificerar konventionen, skall vara i besittning av de upplysningar, som erfordras för fattande av beslut om tillämpning av metoder för fastställande av minimilöner, bör i varje yrke eller del av yrke, inom vilket arbetsgivare eller arbetare anhålla om sådana metoders tillämpning och lämna upplysningar, som synas utvisa, att inga anordningar finnas för lönerna effektiva reglering och att lönerna äro excep-

tionellt låga, undersökning verkställas rörande de i verkligheten utbetalade lönerna och de anordningar, som kunna hava träffats för lönernas reglering.

2) Utan att därigenom inträng sker på den rätt, som konventionsförslaget tillerkänner medlemmarna att inom sina respektive länder fritt bestämma de yrken eller delar av yrken, å vilka de anse lämpligt att tillämpa metoder för fastställande av minimilöner, bör särskild uppmärksamhet ägnas de yrken eller delar av yrken, i vilka kvinnor vanligen äro sysselsatta.

II.

1) Metoderna för fastställande av minimilöner böra, oberoende av sin form (t. ex. yrkesnämnder för varje särskilt yrke, gemensamma nämnder för grupper av yrken, domstolar för obligatorisk skiljedom) inbegripa en undersökning av förhållandena i det yrke eller den del av yrke, varom fråga är, ävensom samråd med de väsentligen och i första rummet intresserade parterna, d. v. s. arbetsgivare och arbetare inom yrket eller delen av yrke; i varje fall bör deras mening inhämtas i alla frågor rörande minimilönens fastställande samt all skälig hänsyn tagas därtill.

2) a) För att förlåna större auktoritet åt de lönesatser, som må fastställas, vore det önskvärt, att vederbörande arbetsgivare och arbetare genom representanter till lika antal eller med lika röstetal finge gemensamt taga direkt del i överläggningarna och besluten inom organen för minimilönens fastställande. I varje fall bör, om dylik representation medgives den ena parten, den andra parten vara företrädd på lika villkor. De organ, som hava att fastställa lönerna, böra därjämte innefatta en eller flera opartiska personer, vilkas röster möjliggöra ett positivt beslut i de fall, då arbetsgivar- och arbetarrepresentanternas röster fördela sig lika. Dessa opartiska personer böra såvitt möjligt utses i samförstånd eller efter samråd med arbetsgivarnas och arbetarnas representanter i de organ, som hava att fastställa minimilöner.

b) För att arbetsgivarnas och arbetarnas representanter skola åtnjuta deras förtroende, vilkas intressen de företräda, böra vederbörande arbetsgivare och arbetare, i den mån förhållandena det medgiva, äga rätt att deltaga i utseendet av sina representanter, och i varje fall böra förefintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer anmodas att avgiva förslag å medlemmar av organen för minimilönens fastställande.

c) Den eller de opartiska personer, som avses i punkt a), böra utses bland män eller kvinnor, vilka äro kända för att besitta erforderliga förutsättningar för fullgörandet av sin uppgift och som icke uti ifrågavarande yrke eller del av yrke äga något som helst intresse, till följd varav deras opartiskhet skulle kunna sättas i fråga.

d) Därest ett stort antal kvinnor äro anställda i ett yrke eller en del av ett yrke, böra så långt möjligt kvinnor erhålla plats bland arbetarnas representanter i organen för fastställande av minimilöner, varjämte bland de i punkt a) avsedda opartiska personerna en eller flera böra vara kvinnor.

III.

Vid bestämmande av minimilönesatser böra organen för lönernas fastställande i varje fall beakta nödvändigheten av att tillförsäkra vederbörande arbetare en tillbörlig levnadsstandard. För detta ändamål bör hänsyn i första rummet tagas till de löner, som betalas för liknande arbete i yrken, där arbetarna äro tillfredsställande organiserade och hava slutit effektiva kollektivavtal, eller, om sådant jämförelsematerial ej finnes tillgängligt, till den allmänna lönenivån i landet eller å orten i fråga.

Föreskrifter böra finnas om revision av de av vederbörande organ fastställda minimilönesatserna, då de arbetare eller arbetsgivare, som äro medlemmar av dessa organ, uttrycka önskan därom.

IV.

För att verksamt skydda vederbörande arbetares löner och säkerställa arbetsgivarna mot risken av illojal konkurrens böra de anordningar, som hava till ändamål att bereda trygghet mot att löner betalas, som understiga de fastställda minimilönesatserna, innefatta:

- a) anordningar för att hålla arbetsgivare och arbetare underrättade om gällande lönesatser;
- b) officiell kontroll å de löner, som i verkligheten betalas;
- c) straff för åsidosättande av gällande lönesatser samt åtgärder till förebyggande av sådant åsidosättande.

1) För att arbetarna, som sannolikt hava mindre möjlighet än arbetsgivarna att själva skaffa sig kännedom om de beslut, som fattas av organen för lönerns fastställande, må hållas underrättade om de minimilönesatser, som tillkomma dem, skola arbetsgivarna kunna förpliktas att på lätt tillgängliga platser i de lokaler, där arbetarna äro sysselsatta, eller beträffande hemindustriella arbetare i de lokaler, där arbetet utlämnas eller såsom färdigt avlämnas eller där lönerna utbetalas, anslå fullständiga upplysningar om gällande lönesatser.

2) Ett tillräckligt antal inspektörer skola anställas med befogenheter liknande dem, som föreslås för yrkesinspektörer i den av generalkonferensen år 1923 antagna rekommendationen angående de allmänna grunderna för anordnandet av inspektionssystem; dessa inspektörer böra företaga undersökningar bland vederbörande arbetsgivare och arbetare för att utröna, huruvida de utbetalade lönerna överensstämma med gällande lönesatser, och för att eventuellt vidtaga de åtgärder, som kunna vara befogade i fall av åsidosättande av de fastställda lönesatserna.

För att sätta inspektörerna i stånd att på bästa sätt fullgöra sina åligganden, skola arbetsgivarna kunna förpliktas att föra fullständiga och noggranna anteckningar över de av dem betalade lönerna eller, beträffande hemindustriella arbetare, en förteckning å dessa med angivande av deras bostad och att förse dem med löneböcker eller liknande handlingar, innehållande upplysningar, som möjliggöra kontroll, huruvida de utbetalade lönerna överensstämma med gällande lönesatser.

3) I de fall, då arbetarna icke allmänt äga möjlighet att personligen genom rättegång eller på annan laglig väg göra gällande sin rätt att utfå det lönebelopp, som tillkommer dem enligt gällande minimilönesatser, böra andra åtgärder vidtagas, som kunna anses ägnade att förebygga åsidosättande av lönesatserna.

B.

Generalkonferensen av internationella arbetsorganisationen anser sig böra fästa regeringarnas uppmärksamhet på den i art. 427 av fredsfördraget fastslagna principen om lika lön för arbete av samma värde utan hänsyn till arbetarens kön.

Såsom i propositionen omförmäles, åligger det medlemmarna av internationella arbetsorganisationen att inom ett år eller vid förhinder på grund av exceptionella förhållanden senast inom 18 månader efter avslutandet av

ett sammanträde av internationella arbetskonferensen underställa vid sammanträdet antagna rekommendationer och konventionsförslag den eller de myndigheter, till vilkas kompetensområden respektive frågor höra, för deras omgestaltande till lag eller vidtagande av andra åtgärder. För det fall att en rekommendation ej leder till någon lagstiftningsåtgärd eller annat åtgörande för dess genomförande eller om ett konventionsförslag icke vinner vederbörande myndighets eller myndigheters bifall, skall respektive medlem av organisationen icke vara underkastad någon vidare förpliktelse med hänsyn därtill.

Såsom bilaga till detta utlåtande har utskottet ansett sig böra föga i översättning en av internationella arbetsbyrån utgiven översikt över ratifikationer, upprättad i april 1929.

I. Konventionen angående fastställandet av minimiålder för barns användande till industriellt arbete.

Förslaget till denna konvention, som antogs vid konferensens första sammanträde i Washington år 1919, förelades 1921 års riksdag genom proposition, nr 361. Chefen för socialdepartementet statsrådet Elmquist uttalade därvid, att konventionen icke borde föranleda någon åtgärd från statsmakternas sida förrän viss utredning blivit avslutad. På förslag av andra lagutskottet förklarade riksdagen sig icke hava något att erinra mot berörda uttalande.

Sedan nämnda utredning slutförts, uppdrog Kungl. Maj:t genom beslut den 30 november 1922 åt socialstyrelsen att bland annat utarbeta förslag till de ändringar i lagen om arbetarskydd, som kunde finnas erforderliga för Sveriges anslutning till ifrågavarande konvention. Förslag till fullständig revision av nämnda lag avgavs av styrelsen den 2 november 1925 (Statens offentliga utredningar 1925: 34).

Delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet har berört denna fråga i ett den 26 november 1928 avgivet yttrande i anledning av vad som anförts i en av ett memorandum åtföljd skrivelse från internationella arbetsbyrån rörande i huvudsak Sveriges ställning till vissa av internationella arbetskonferensen antagna men av vårt land icke biträdda förslag till konventioner. Delegationen har härvid uttalat, att enligt dess mening vår lagstiftning bör kunna ändras på sådant sätt, som möjliggör ratificering. Två av delegationens medlemmar hava i reservation avstyrkt Sveriges biträdande av konventionen.

Förutsättning för Sveriges anslutning till en internationell konvention av den beskaffenhet som den ifrågavarande är givetvis, att densamma icke kommer att föranleda sådana ändringar i den nationella lagstiftningen, som icke äro lämpade efter de hos oss rådande förhållandena. Frågan om ratifikation torde därför böra anstå till dess förslag till revision av arbetarskyddslagen förelägges riksdagen. Vid utarbetande av sådant förslag torde Kungl. Maj:t icke kunna undgå att taga ståndpunkt till frågan, huruvida ratificering av denna konvention bör ske för Sveriges vidkommande.

Utskottet.

II. Konventionen angående ersättning för arbetslöshet vid fall av fartygs förolyckande.

Jämväl förslaget till denna konvention, som antogs vid konferensens andra sammanträde i Genua år 1920, förelades 1921 års riksdag genom proposition, nr 361. Konventionen föranledde emellertid icke något beslut vid nämnda riksdag, utan skulle frågan om ratificering anstå till påföljande år, då förslag till sjömanslag skulle föreläggas riksdagen.

I det till lagrådet remitterade förslaget till sjömanslag hade införts sådan bestämmelse, som möjliggjorde ratificering av konventionen. Med anledning av erinringar från lagrådets sida, gående ut på bland annat att den i konventionen rederierna ålagda förpliktelsen vore orättvist betungande och ej väl harmonierade med deras förpliktelser under vissa likartade omständigheter, uteslöts, på förslag av chefen för justitiedepartementet statsrådet Åkerman, nämnda bestämmelse ur lagförslaget, när detta år 1922 förelades riksdagen. Kungl. Maj:ts förslag godkändes av riksdagen.

Med hänsyn till det behjärtansvärda syftet med konventionen, den relativt obetydliga kostnad dess genomförande skulle medföra samt den vårt land åliggande förpliktelsen att såvitt möjligt främja internationella arbetsorganisationens verksamhet har delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet i sin ovannämnda skrivelse den 26 november 1928 förordat avslutning för Sveriges del till konventionen.

Utskottet.

De regler, som i förevarande hänseende antogos vid 1922 års riksdag och innefattas i 41 § sjömanslagen, anser utskottet vara för Sveriges del tillfredsställande. De erinringar, som på sin tid framställdes av lagrådet mot inarbetande i vår lagstiftning av bestämmelserna i förevarande konvention, hava alltjämt giltighet. Utskottet kan därför icke förorda motionärens förslag i fråga om denna konvention.

III. Förslaget till konvention angående tillämpningen av veckovila i industriella företag.

Förslaget till denna konvention, som antogs vid konferensens tredje sammanträde i Genève år 1921, förelades 1923 års riksdag genom proposition, nr 198. I propositionen framhölls, att söndagsvilan hos oss, i den mån ej särskilda omständigheter påkallade avvikelser, redan vore i vidsträckt mån tryggad. Chefen för socialdepartementet statsrådet Herman Lindqvist förklarade, att han med hänsyn till industriens läge fann det vara förenat med betänkligheter att genomföra en lagstiftning, vilken för Sveriges vidkommande icke syntes vara av något större praktiskt behov påkallad utan huvudsakligen skulle vara betingad av internationella hänsyn. Departementschefen framhöll emellertid, att det syntes honom lämpligt att vid en förestående revision av arbetarskyddslagen taga i övervägande, huruvida i samband därmed önskemålet om veckovila för industriens arbetare skulle kunna ytterligare tillgodoseas. Riksdagen lämnade propositionen i denna del utan erinran.

Socialstyrelsen har vid sin ovan omförmälda revision av arbetarskyddslagen ej funnit anledning föreslå någon i sak avsevärd förändring i förevarande avseende.

I sin ovannämnda skrivelse den 26 november 1928 har delegationen för det internationella socialpolitiska arbetet under erinran om frågans tidigare behandling anfört bl. a. följande:

Vad tidigare anförts rörande det ringa praktiska behovet av en lagstiftning, som skulle möjliggöra ratifikation, torde otvivelaktigt fortfarande äga giltighet. Å andra sidan må ånyo erinras om Sveriges förpliktelse att stödja internationella arbetsorganisationen i dess verksamhet samt framhållas, att en dylik lagstiftning skulle, såvitt delegationen kan döma, låta sig genomföra utan avsevärda olägenheter.

Under den tidigare diskussionen i ämnet ha bl. a. uttryckts betänkligheter mot en lag, som på grund av ämnets natur väsentligen skulle komma att bestå av ett eller annat grundläggande stadgande och en stor mängd undantagsbestämmelser. Detta förhållande skulle emellertid möjligen kunna undvikas genom att endast upptaga de grundläggande stadgandena i lagen om arbetarskydd och låta det ankomma på Kungl. Maj:t att i enlighet med vissa i lagen angivna grunder utfärda undantagsbestämmelserna.

Vad utskottet anfört i fråga om den under I här ovan behandlade konventionen har enligt utskottets mening tillämplighet jämväl å den nu förevarande konventionen. Frågan om Sveriges anslutning till densamma torde alltså böra anstå till dess förslag från Kungl. Maj:t angående revision av arbetarskyddslagen förelägges riksdagen.

Utskottet.

IV. Förslaget till konvention angående ersättning för yrkessjukdomar.

Detta konventionsförslag, som antogs vid konferensens sjunde sammanträde i Genève år 1925, förelades 1926 års riksdag genom proposition, nr 118. Därvid yttrade chefen för socialdepartementet statsrådet Möller, att, då han på anförda skäl icke var beredd att föreslå sådan ändrad lagstiftning, som utgjorde förutsättning för ratifikation av konventionsförslaget, han icke för det dåvarande kunde tillstyrka ratificering därav.

I den proposition, nr 184, med förslag till lag om försäkring för vissa yrkessjukdomar, som förelagts innevarande riksdag, hava de grundläggande föreskrifterna ordnats i överensstämmelse med de regler, som angivas i konventionsförslaget. Departementschefen statsrådet Lübeck har med hänsyn härtill uttryckt önskvärdheten av att konventionen ratificeras av Sverige.

Under erinran att utskottet i huvudsak tillstyrkt den av Kungl. Maj:t föreslagna lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar, får utskottet meddela, att utskottet funnit ifrågavarande konvention böra biträdas för Sveriges del.

Utskottet.

V. Förslaget till konvention angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg.

Förevarande konventionsförslag antogs vid konferensens åttonde sammanträde i Genève år 1926.

Frågan om ratifikation av berörda konventionsförslag anmälades av chefen för socialdepartementet statsrådet Pettersson i statsrådet den 21 januari 1927. Därvid framhöll departementschefen, att en anslutning till det föreliggande

konventionsförslaget skulle möjligen kunna anses medföra en förpliktelse att införa en statlig emigrantinspektion — något som för Sveriges del åtminstone för det dåvarande syntes opåkallat. På grund därav och då Sveriges anslutning till förslaget icke syntes kunna vara av någon avsevärd betydelse för andra länder, kunde ett biträdande av förslaget icke tillstyrkas. Med hänsyn därtill ansåg departementschefen, att ratifikation av konventionen icke för det dåvarande borde äga rum.

Under åberopande av vad sålunda anförts, hemställde departementschefen, att riksdagens yttrande måtte inhämtas angående konventionsförslaget. I enlighet härmed blev frågan genom proposition (nr 57) förelagd 1927 års riksdag.

I utlåtande (nr 13) med anledning av propositionen förklarade sig andra lagutskottet dela den uppfattningen, att behov av en officiell emigrantinspektör å svenska emigrantlinjer dithills icke gjort sig gällande. Med avseende å frågan, huruvida en ratifikation skulle medföra förpliktelse för Sverige att införa statlig emigrantinspektion, erinrade utskottet därom att enligt § 11 i konventionsförslaget varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerade konventionen, förbunde sig att tillämpa bestämmelserna i densamma senast den 1 januari 1928 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra nämnda bestämmelser effektiva. Det syntes icke vara uteslutet, att den uppfattningen skulle kunna göras gällande, att konventionens ratifikation skulle medföra en åtminstone moralisk förpliktelse att anställa en officiell emigrantinspektör eller att eventuellt medgiva annat lands regering, vilkas undersåtar befordrades såsom emigranter å svenskt fartyg, att tillsätta sådan inspektör. Vidare vore att märka, att ett biträdande av konventionen skulle jämlikt bestämmelse i § 2 kunna anses medföra förpliktelse att tillåta annat lands regering att tillfälligtvis och på egen bekostnad låta en representant såsom observatör ombord åtfölja landets såsom emigranter resande undersåtar, under förutsättning att han icke gjorde intrång på den officiella inspektörens uppgifter. Enligt stadgande i § 9 av förslaget krävdes för konventionens ikraftträdande allenast ratifikation av två medlemmar av internationella arbetsorganisationen. Så snart två länder ratificerat, bleve alltså ratifikationen bindande för dem. Därav följde, att Sveriges underlåtenhet att ratificera icke hindrade, att konventionen finge betydelse för de länder, som önskade biträda densamma. Ytterligare kunde framhållas, att en underlåtenhet från Sveriges sida att nu ratificera icke medförde förlust av möjligheten för vårt land att i framtiden sluta sig till de ratificerandes antal, om detta skulle anses önskvärt. På grund av vad sålunda anförts ansåg sig utskottet för det dåvarande böra avstyrka ratifikation från svensk sida.

Utskottet hemställde därför, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t meddela, att riksdagen för sin del icke haft något att erinra mot vad av departementschefen uttalats till statsrådsprotokollet rörande konventionsförslaget.

Sju reservanter inom utskottet ansågo, att utskottet bort tillstyrka ratifiering av konventionen.

Kamrarna biträdde utskottets hemställan.

Med anledning av vad sålunda förekommit förordnade Kungl. Maj:t den 1 april 1927, att omförmälda konvention icke för det dåvarande skulle för Sveriges del biträdas.

Uti skrivelse den 2 november 1927 har internationella arbetsbyråns direktör framlagt arbetsbyråns uppfattning rörande ifrågavarande konventions innebörd och räckvidd, under framhållande att svenska regeringens beslut att icke ratificera konventionen måhända till viss grad stödde sig på en tolkning av densamma, som icke helt överensstämde med den tolkning arbetsbyrån och andra stater givit åt konventionen.

I den nu föreliggande propositionen har departementschefen statsrådet Lübeck efter redogörelse för den sedermera förebragta utredningen i ärendet anfört följande:

Under den tidigare behandlingen av frågan om Sveriges anslutning till förevarande konvention har framhållits, att ett biträdande av konventionen möjligen kunde anses grunda åtminstone en moralisk förpliktelse att införa en statlig emigrantinspektion — något som åtminstone för närvarande syntes opåkallat i vårt land. Av den nu förebragta utredningen torde emellertid framgå, att en dylik skyldighet icke kan härledas ur konventionen. Vad arbetsbyråns direktör i detta hänseende anfört har biträts av delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet. Därtill kommer, att sedan Kungl. Maj:t förra gången tog ställning till frågan om Sveriges anslutning till konventionen, densamma biträts av Nederländerna och Storbritannien, vilka länder icke hava någon inspektion av den art, som här avses. I båda dessa länder har från regeringshåll uttalats, att ett godtagande av konventionen icke påkallade vidtagande av några åtgärder för dessa länders del.

Den ovillkorliga innebörden av ett biträdande av konventionen skulle alltså endast vara, att Sverige avhände sig möjligheten att — utom i visst undantagsfall — hava egna emigrantinspektörer på främmande länders fartyg; en möjlighet, vilken veterligen icke av Sverige begagnats och varav behov näppeligen kan tänkas uppkomma. Skyldigheten att tillåta främmande inspektion på svenska fartyg, därest egen sådan icke anordnas, är beroende på att särskild överenskommelse träffas därom med främmande makt, och någon — rättslig eller moralisk — plikt att ingå dylika överenskommelser uppkommer icke genom konventionen. Den av andra lagutskottet år 1927 påpekade bestämmelsen i § 2 om tillåtelse under viss förutsättning för annat lands regering att tillfälligtvis och på egen bekostnad låta en representant åtfölja landets som emigranter resande undersåtar utgör allenast ett undantag från ett tidigare i samma paragraf uppställt förbud mot samtidig inspektion från mer än en regering och kan alltså icke grunda någon självständig skyldighet för vårt land. Icke heller i nu berörda hänseenden torde sålunda en anslutning till konventionen kunna giva upphov till några besvärande anspråk.

Under återopande härav har departementschefen förordnat, att Sverige ansluter sig till ifrågavarande konvention.

Av propositionen framgår, att konventionen numera ratificerats av Belgien, Indien, Japan, Luxemburg, Nederländerna, Storbritannien, Tjeckoslovakien och Österrike. Den brittiska regeringens ratifikation har skett med det förbehåll, att konventionen för Storbritanniens och Norra Irlands del skall träda i kraft först sedan konventionen utan förbehåll godkänts av Frankrike, Tyskland, Nederländerna, Italien, Norge och Spanien.

Den tolkning, som numera från auktoritativt håll givits konventionen, föranleder enligt utskottets mening, att de invändningar, som tidigare anförts mot ratifikation av densamma, till huvudsaklig del förlorat giltighet. Utskottet anser sig därför kunna förorda, att konventionen biträdes för Sveriges del. Det synes utskottet emellertid lämpligt, att vid denna ratifikation fästes det villkor, att konventionen för Sveriges del träder i kraft först sedan densamma utan förbehåll godkänts av Danmark, Finland och Norge.

VI. Förslaget till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner.

Detta konventionsförslag antogs vid konferensens elfte sammanträde i Genève år 1928.

De myndigheter, korporationer och fackliga organisationer, som yttrat sig i ärendet, hava samtliga med undantag för svenska beklädnadsarbetareförbundet ställt sig avvisande till tanken på lagstiftning på detta område. De huvudsakliga skälen härför voro följande: Konventionen, som närmast avser hemindustrien, hade ingen betydelse för vårt land, då hemindustrien vore en verksamhetsgren, som i konkurrensen med den alltmer mekaniserade och rationaliserade fabriksdriften vore dömd att inskränkas. Minimilöner bleve ej sällan maximilöner och kunde, då de i regel måste sättas låga, stundom kunna befaras verka nedtryckande på lönenivån i allmänhet. I viss mån kunde också officiellt fastställda minimilöner medverka till den stelhet i lönesystemet, som ansåges hindra näringslivets anpassning efter växlande förhållanden och hava till följd ökad arbetslöshet. Slutligen ansåges statlig löne reglering medföra avsevärda kostnader för det allmänna och möta betydande svårigheter, bland annat i avseende å kontrollen.

Vidare bör framhållas, att vid behandlingen å konferensens sammanträde av detta förslag samtliga svenska delegerade nedlade sina röster.

Delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet har anført, att Sverige för närvarande icke har anledning att biträda konventionen.

Departementschefen statsrådet Lübeck har instämt i vad delegationen anført.

Utskottet. Utskottet anser sig i överensstämmelse med departementschefens uppfattning för närvarande icke kunna tillstyrka konventionens ratificering.

VII. Rekommendationen angående tillämpningen av metoder för fastställande av minimilöner.

I fråga om denna rekommendation, som antogs vid konferensens elfte sammanträde i Genève år 1928, har departementschefen av de skäl, som anförts i fråga om konventionsförslaget i samma ämne, föreslagit, att rekommendationen icke nu bör föranleda någon åtgärd från svensk sida.

Utskottet. Departementschefens ståndpunkt till denna rekommendation bör enligt utskottets mening godtagas av riksdagen.

Under åberopande av vad i det föregående anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen med anledning av förevarande proposition måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t meddela,

att riksdagen för sin del icke haft något att erinra mot vederbörande departementschefs uttalanden i det propositionen bilagda statsrådsprotokollet beträffande

1) förslaget till konvention angående ersättning för yrkes-sjukdomar,

2) förslaget till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner samt

3) rekommendationen angående tillämpningen av metoder för fastställande av minimilöner,
men att riksdagen funnit

4) förslaget till konvention angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg böra ratificeras under villkor, att konventionen för Sveriges del träder i kraft först sedan densamma utan förbehåll godkänts av Danmark, Finland och Norge; samt

B) att motionen I:287 icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 11 maj 1929.

På andra lagutskottets vägnar:

K. G. WESTMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Westman*, *Almkvist*, *Sigfrid Hansson*, *Frändén*, *Nordborg**, *Petrén*, *Granström* och *Norman*;

från andra kammaren: herrar *Magnusson* i Skövde, *Hage*, *Johanson* i Halla-gården*, *Jeppsson**, *Olovson* i Västerås, *Andersson* i Rasjön, *Hedvall* och *Sandström*.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservationer:

Beträffande utskottets hemställan under A)

av herrar *Sigfrid Hansson*, *Petrén*, *Norman*, *Hage*, *Olovson* i Västerås och *Hedvall*, vilka ansett, att utskottets hemställan bort hava följande lydelse:

»A) att riksdagen med anledning av förevarande proposition måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t meddela,

att riksdagen för sin del icke haft något att erinra mot vederbörande departementschefs uttalanden i det propositionen bilagda statsrådsprotokollet beträffande

1) förslaget till konvention angående ersättning för yrkes-sjukdomar,

2) förslaget till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner,

3) rekommendationen angående tillämpningen av metoder för fastställande av minimilöner, samt

4) förslaget till konvention angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg.»

Beträffande utskottets hemställan under A) 4)

av herr *Nordborg*, som anfört följande:

»Utskottet har, såvitt jag förstått, uteslutande av hänsyn till Internationella arbetsbyrån ansett sig böra tillstyrka att Sverige med visst förbehåll ansluter sig till ifrågavarande konvention.

Då konventionen enligt utlåtande från Internationella arbetsbyråns direktör varken till sin andemening eller bokstav medför någon förpliktelse, och då såväl statsrådet och chefen för socialdepartementet som vederbörande ämbetsverk och utskottet kommit till den även av mig delade uppfattningen, att ett biträdande av konventionen icke kan anses direkt motiverat med hänsyn till förhållandena i vårt land, synes det mig vara oriktigt att ratificera densamma blott för att tillmötesgå Internationella arbetsbyrån.

Sveriges medlemskap i Nationernas förbund förpliktar icke till ratificering av Internationella arbetsbyråns konventioner. Någon moralisk skyldighet härtill kan icke heller åberopas; Sverige har visat större lojalitet än många andra länder, då det gällt att ratificera internationella överenskommelser, varför någon förebräelse icke torde kunna med fog framställas, om i förevarande fall ratifikation från svensk sida icke för närvarande skulle äga rum.

Vad angår det föreslagna förbehållet, att konventionen för Sveriges del skall träda i kraft först sedan densamma godkänts av Danmark, Norge och Finland, anser jag detsamma olämpligt. Enligt min mening bör ett ställningstagande till frågan allenast grundas å ett bedömande av förhållandena i vårt land.

På grund av vad sålunda anförts har jag ansett, att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t meddela, att riksdagen anser skäl saknas för att från svensk sida för närvarande ratificera förslaget till konvention angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg.»

Beträffande utskottets hemställan under B)
av herrar *Sigfrid Hansson, Petrén, Norman, Hage, Olovson* i Västerås och
Hedvall, vilka ansett, att utskottet bort hemställa,

B) att riksdagen med anledning av motionen I: 287 måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om vidtagande av sådana åtgärder, som kunna snarast möjligt bereda vårt land tillfälle att biträda internationella arbetsorganisationens konventioner angående fastställandet av minimiålder för barns användande till industriellt arbete, angående ersättning för arbetslöshet vid fall av fartygs förolyckande och angående tillämpning av veckovila i industriella företag.

KONVENTIONER

Första konferensen (Washington, 1919)

1. Begränsning av arbetstiden.
2. Arbetslöshet.
3. Barnarbete.
4. Kvinnors nattarbete.
5. Minimilöner (industri).
6. Barns nattarbete.
7. Vit fosfor.¹

Andra konferensen (Genua, 1920)

8. Minimilöner i arbete till sjöss.
9. Ersättning för arbetelöshet vid fartygs förolyckande.
10. Arbetsförmedling för sjömän.

Tredje konferensen (Genève, 1921)

11. Minimilöner (jordbruk).
12. Jordbruksarbetarnas föreningsrätt.
13. Ersättning för olycksfall (jordbruk).
14. Blyvitt.
15. Veckovila (industri).
16. Minimilöner (eldare och kollämpare).
17. Läkarkundersökning av unga personer å fartyg.

Sjunde konferensen (Genève, 1925)

18. Ersättning för olycksfall i arbete.
19. Ersättning för yrkessjukdomar.
20. Lika behandling av in- och utländska arbetare vid olycksfall i arbete.
21. Nattarbete i bagerier.

Åttonde konferensen (Genève, 1926)

22. Inspektion av emigranter ombord å fartyg.

Nionde konferensen (Genève, 1926)

23. Sjömäns anställningsavtal.
24. Hemsförsäkring av sjömän.

Tionde konferensen (Genève, 1927)

25. Sjukförsäkring (industri m. m.).
26. Sjukförsäkring (jordbruk).

Elfte konferensen (Genève, 1928)

27. Metoder för fastställande av minimilöner.

¹ Bernkonventionen härom utgör grunden till en av Washington-rekommendationerna. Stater, som tidigare givit sin anslutning till konventionen, äro i kolumn 7 utmärkta med bokstaven A, och äro stater, som senare anslutit sig, betecknade med bokstaven B.

Ratifikation

- Inregistrerad i Nationernas Förbund 334
- X Villkorlig eller uppskjuten tillämpning 8
- Godkänd av behörig statsmyndighet 33
- Rekommenderad till behörig statsmyndighet för godkännande 137

Tillämpning

- ◆ Lagstiftnings- eller andra åtgärder vidtagna före konventionens antagande av konferensen.
- Lagstiftnings- eller andra åtgärder vidtagna efter konventionens antagande.
- Y Tiden för avlämnande av rapport ännu icke utlupen.
- Lagstiftningsåtgärder genomförda.
- Lagstiftningsåtgärder under behandling eller under utarbetande.

Anmärkning: Övan upptagna tecken angiva de åtgärder för förverkligande av ratificerade konventioner, som på grund av Art. 408 i Versailles traktaten meddelats internationella arbetsbyrån i årliga rapporter.

REKOMMENDATIONER

Utöver ovan berörda rekommendation angående vit fosfor antogs vid Konferensens elva sammanträden, 1919-1928, 29 rekommendationer angående arbetsförhållanden. Närmare upplysningar angående åtgärder, vidtagna med anledning av dessa rekommendationer, öfver vilka en förteckning lämnas här nedan, publiceras tid efter annan.

1919 (Första konferensen): Arbetslöshet. Omnesidighet i fråga om behandlingen av utländska arbetare. Skydd mot mjältbrand. Skydd för kvinnor och barn mot blyförgiftning. Offentlig hälsovårdsmyndighet.

1920 (Andra): Begränsning av arbetstiden (fiskerihandtering). Begränsning av arbetstiden (inre sjöfart). Sjömanslagar i olika länder. Arbetslöshetsförsäkring (sjömän).

1921 (Tredje): Åtgärder mot arbetslöshet (jordbruk). Barnarbete (jordbruk). Kvinnors nattarbete (jordbruk). Barns och unga personers nattarbete (jordbruk). Teknisk jordbruksundervisning. Bostads- och sovplatserförhållanden (jordbruk). Socialförsäkring (jordbruk). Veckovila (handel).

1922 (Fjärde): Upplysningar rörande ut- och invandring.

1923 (Femte): Inspektion av arbetarskyddslagstiftning.

1924 (Sjätte): Användningen av fritid.

1925 (Sjunde): Minimilöner för olycksfall. Rättslig behandling av tvister om ersättning för olycksfall. Ersättning för yrkessjukdomar. Lika behandling av in- och utländska arbetare vid ersättning för olycksfall.

1926 (Åttonde): Skydd för emigrerande kvinnor och unga flickor ombord å fartyg.

1926 (Nionde): Hemsförsäkring av befälhavare och lärlingar. Inspektion av sjöfolkets arbetsförhållanden.

1927 (Tionde): Allmänna grunder för sjukförsäkring.

1928 (Elfte): Metoder för fastställande av minimilöner.

Från följande medlemmar av organisationen har Internationella arbetsbyrån icke mottagit någon upplysning av beskaffenhet att kunna angivas i denna tabell, nämligen

- Albanien
- Colombia
- Dominicanska rep.*
- Etiopien*
- Guatemala
- Haiti
- Honduras
- Liberia
- Litauen*
- Nya Zeeland¹
- Nicaragua
- Panama
- Persien
- Peru
- Salvador
- Siam
- Venezuela

¹ Ansluten till Vita fosfor konventionen 1911.

Stater	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	Totala antalet ratifikationer
Argentina	□	□	□	□	□	□		□	□	□	□	□	□	□	□	□												—
Australien**	○	○	○	○	○	○	⊙			◆																		1
Österrike	X	■	■	■	■	■	B				■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	12
Belgien	⊙	●	●	●	●	●	⊙	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	19
Bolivia																												—
Brasilien	□	□	□	□	□	□																						—
Bulgarien*	■	■	■	■	■	■	B	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	16
Kanada**							A	■	■	■																		4
Chile	■	□	□	□	□	□		□	□	□	□	□	□	□	□	□	□											8
Kina							B																					—
Kuba	□							■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	16
Tjeckoslovakien	■	□	□	□	□	□	B				■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	11
Danmark							A	■																				7
Estland*	□	■	■	■	■	■	B	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	15
Finland*	○	◆	○	◆	○	◆	⊙	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	10
Frankrike	X	■	■	■	■	■	A	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	13
Tyskland	□	■	■	■	■	■	A	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	9
Storbritannien	■	■	■	■	■	■	A	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	13
Grekland	■	■	■	■	■	■		■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	10
Ungern*	■	■	■	■	■	■	B	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	13
Indien	■	■	■	■	■	■	B																					11
Irländska Fristaten*	■	■	■	■	■	■	A	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	9
Italien	X	■	■	■	■	■	A	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	12
Japan	■	■	■	■	■	■	B	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	9
Lettland*	X	□	□	□	□	□		■	X	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	14
Luxemburg*	■	■	■	■	■	■	A	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	25
Nederländerna	□	□	□	□	□	□	A	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	11
Norge	■	■	■	■	■	■	A	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	4
Paraguay	□	□	□	□	□	□																						—
Polen	□	□	□	□	□	□	B	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	14
Portugal	■	■	■	■	■	■																						2
Rumänien	■	■	■	■	■	■	B	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	11
Serbokroatoslovenska Staten	□	□	□	□	□	□																						12
Sydafrika	■	■	■	■	■	■	A																					3
Spanien	X	■	■	■	■	■	A	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	11
Sverige	○	◆	○	◆	○	◆	⊙	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	11
Schweiz**	■	■	■	■	■	■	A																					6
Uruguay	□	□	□	□	□	□																						—
Totala antalet ratifikationer	14	23	11	19	18	21	—	21	12	16	12	17	12	16	16	20	20	9	14	22	3	8	4	5	5	4	342	

* Stater utmärkta med * blevo medlemmar av organisationen följande år: Bulgarien 1920, Finland 1920, Luxemburg 1920, Estland 1921, Litauen 1921, Lettland 1921, Ungern 1922, Irländska fristaten 1923, Etiopien 1923, Dominicanska republiken 1924.

** Tabellen visar icke sådana internationella arbetsbyrån delgivna, konventionerna nära överensstämmande eller fullt svarande konventioner, som inom ett statsförbund hava avseende å lagstiftningen inom de särskilda staterna, provinserna etc.